

Arrest

**nr. 56 277 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 september 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die op onbekende datum het Rijk is binnengekomen, diende bij schrijven gedateerd op 11 december 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 29 september 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 19 november 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in een exceptie op dat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij het annulatieberoep *“omdat enerzijds de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten behouden blijft en anderzijds het bestuur een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten zal afgeven gezien de kennelijk illegale verblijfssituatie van verzoeker.”* Hij verwijst hierbij naar het arrest nummer 156.746 van 22 maart 2006 van de Raad van State.

Er dient te worden benadrukt dat, in tegenstelling tot wat verweerder lijkt te veronderstellen, een bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar blijft indien het vernietigd werd. Daarnaast moet worden gesteld dat de afgifte van huidig aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker, in casu, beïnvloedt, al was het maar omdat ingevolgde de bestreden beslissing in de toekomst toepassing kan gemaakt worden van artikel 27 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er verder op dat de feiten die verzoekers situatie kenmerken niet gelijk zijn aan de feiten die ten grondslag lagen aan het door verweerder ingeroepen arrest nummer 156.746 van 22 maart 2006 van de Raad van State, zodat verweerder niet nuttig kan verwijzen naar dit arrest. In voormeld arrest van de Raad van State is immers sprake van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat definitief is geworden terwijl uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier niet blijkt dat aan verzoeker eerder reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Verweerder kan evenmin dienstig citeren uit arresten van de Raad die betrekking hebben op situaties waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd in het kader van een gebonden bevoegdheid, daar er in casu geen sprake is van een gebonden bevoegdheid.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de *“schending in de zin van art. 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State”* en de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

“De wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (wet 29/07/1991) schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen; Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen; De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk...”

Dat in casu er sprake is van een foutieve motivering.

Vooreerst werd de naam van verzoeker foutief vermeld: verzoekers' voornaam is (...) en niet (...).

Als reden van de beslissing wordt verder gegeven:

(...)

Verzoeker is in 2005 met een geldig paspoort en met een geldige identiteitskaart België binnengekomen.

Op 19 november 2010 roept de politie verzoeker op om met zijn huurcontract en zijn paspoort bij de politie te komen. Op dat ogenblik was het paspoort van verzoeker juist komen te vervallen, namelijk op 12 november 2010.

Verzoeker heeft zich dan zo snel als mogelijk opnieuw in regel gesteld. Op dit ogenblik is zijn paspoort dan ook opnieuw verlengd tot 11 november 2011.

Het ging bijgevolg slechts om de formaliteit van verlenging van het paspoort: verzoeker is thans in het bezit van een geldig paspoort.

Bijgevolg is de bestreden beslissing dan ook niet correct gemotiveerd. Verzoeker is met een geldig paspoort België binnengekomen en is op dit ogenblik nog steeds in het bezit van een geldig paspoort.

Dat verzoeker op dit ogenblik niet meer in het bezit is van een geldig visum, hoeft niet te verwonderen daar hij reeds sinds 2005 in België verblijft. Dit had de gemachtigde van de Minister kunnen opmaken uit het huurcontract dat blijkbaar ook aan de politie zou voorgelegd zijn. Sinds 15 oktober 2005 verblijft verzoeker op hetzelfde adres.

Het bezit van een geldig visum is ook geen vereiste van artikel 7, al. 1, 1° van de wet van 15/12/1980. Er wordt verwezen naar de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 vereiste documenten. Daar gaat het echter om de binnenkomstdocumenten. Deze kunnen niet zomaar gelijkgesteld worden met de documenten vereist in artikel 7 van de wet van 15/12/1980. Zodoende dient deze bepaling zo geïnterpreteerd te worden dat een geldig paspoort wordt vereist of een daarmee gelijkgestelde reistitel.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij correct heeft kunnen oordelen en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (R.v.St., nr. 121.066, 26 juni 2003 en RvV, nr. 14.122, 11 december 2007)

Dat de bestreden beslissing in casu niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en ook niet in alle redelijkheid heeft kunnen beslissen dat niet voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 7, al. 1, 1° van de wet van 15/12/1980.

“De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen” (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519);

Dat verzoeker een verzoek tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet heeft ingediend op 15 november 2009 en op 10 juni 2010.

Dat verzoeker in afwachting van het resultaat van deze lopende procedures het grondgebied niet heeft verlaten.

Dit maakt dat in casu verscheidene toepassingen van de Vreemdelingenwet haaks op elkaar staan. Daarom dient men geval per geval te oordelen of de desbetreffende bepalingen kunnen toegepast worden.

In de situatie van verzoeker is de loutere toepassing van art. 7, alinea 1, 1° van de wet van 15/12/1980 dan ook onvoldoende om een bijlage 13 te verantwoorden. De politie had zich moeten informeren over de lopende aanvragen van verzoeker.”

3.1.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 19 november 2010, waarmee verzoeker het bevel krijgt om het grondgebied te verlaten. Verzoeker verblijft immers in het Rijk zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Omwille van zijn illegale verblijfssituatie, dient hij het land te verlaten.

Verzoeker hekelt het feit dat zijn voornaam verkeerd vermeld wordt in de beslissing, echter dit heeft hem er niet van weerhouden om kennis te nemen van de beslissing die ten aanzien van zijn persoon genomen werd. Het betreft hier een loutere vergissing, die geenszins een op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm betreft.

Verzoeker beweert dat hij opnieuw over een geldig paspoort beschikt. Echter, dit is onvoldoende om te besluiten dat verzoeker op geldige wijze verblijf houdt in ons land. Verzoeker dient eveneens een geldig visum te kunnen voorleggen, vermits hij niet kan terugvallen op een andere beslissing die hem verblijfsrechten zou opleveren in het land.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker niet ontkent dat hij geen geldig visum heeft. De beslissing is derhalve correct genomen, en stemt overeen met de feiten en omstandigheden die het dossier kenmerken. Verzoeker heeft gefaald om het tegendeel te bewijzen.

Verzoeker is van mening dat het volstaat om een geldig paspoort te hebben, echter dit standpunt berust op een verkeerde interpretatie van de verblijfswetgeving ter zake. Een geldig paspoort is geen reistitel, dus de interpretatie van verzoekende partij dat hij moet beschikken over een geldig paspoort OF een daarmee gelijk gestelde reistitel, houdt geen steek.

Gezien de illegale verblijfstoestand, werd terecht een bevel gegeven aan verzoeker om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV—18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de

plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen."

3.1.3.1. In zoverre verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel verwijst naar de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, stelt de Raad vast dat de juridische grondslag en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.1.3.2. Waar verzoeker betoogt dat er sprake is van een foutieve motivering, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden onderzocht in het kader van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – bepaling die de juridische grondslag is van de bestreden beslissing – luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Het artikel 2 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in artikel 7, eerste lid, 1° van dezelfde wet wordt verwezen, stelt het volgende:

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen."

Verzoeker betwist in wezen niet dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet in het bezit was van een geldig paspoort. Dit motief vindt daarenboven steun in de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde kopie van zijn paspoort, waaruit blijkt dat de geldigheidsduur van dit paspoort was verstreken op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd en verzoeker zich pas op 22 november 2010 aanmeldde bij het Turkse Consulaat-generaal in België met het oog op het verlengen van de geldigheidsduur van zijn paspoort. Daarnaast dient te worden benadrukt dat verzoeker uitgaat van een foutieve interpretatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 2 van de Vreemdelingenwet, waar hij betoogt dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet aldus dient geïnterpreteerd te worden dat slechts *"een geldig paspoort wordt vereist of een daarmee gelijkgestelde reistitel"*. Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet laat immers toe dat aan verzoeker – die niet betwist dat hij noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in België of om er zich te vestigen – een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven

indien hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten zoals bepaald in artikel 2 van de Vreemdelingenwet, met name een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel voorzien van een visum of van een visumverklaring. De Raad wijst er in dit verband op dat overeenkomstig artikel 1 van de Verordening nr. 539/2001/EG van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, onderdanen van Turkije bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit van een visum dienen te zijn. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in het bezit was van een paspoort voorzien van een geldig visum.

In de mate dat verzoeker verder betoogt dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven in afwachting van een beslissing inzake de door hem ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf, wijst de Raad erop dat het loutere indienen van een verzoek om tot een verblijf gemachtigd te worden niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoeker legaal op het grondgebied verblijft en niet verhindert dat het onwettig karakter van zijn verblijf wordt vastgesteld (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Het indienen van een aanvraag die erop gericht is een verblijfsmachtiging te verwerven heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Daarenboven moet worden opgemerkt dat de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden op 29 september 2009, onmiddellijk voorafgaand aan de in voorliggende zaak bestreden beslissing, als ongegrond werd afgewezen. Verzoeker kan dan ook geenszins worden gevolgd waar hij betoogt dat *'(d)e politie (zich) had moeten informeren over de lopende aanvragen van verzoeker'*.

Wat betreft de niet betwiste vaststelling dat de voornaam van verzoeker in de bestreden beslissing foutief werd weergegeven moet worden gesteld dit feit niet toelaat te concluderen dat er *"sprake is van een foutieve motivering"* en dat niet blijkt dat deze schrijffout zijn belangen op enigerlei wijze heeft geschaad. Deze materiële vergissing kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.1.3.3. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting ook niet aan dat verweerder substantiële op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen heeft miskend of dat hij zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding of machtsafwendings. Hij kan dan ook niet gevolgd worden waar hij aangeeft dat er sprake is van een schending in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973 (hierna: de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973).

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de *"schending in de zin van art. 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State"* en de schending van het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht aan.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

"Dat verzoeker intussen al die tijd ongemoeid werd gelaten.

Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om verzoeker nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 te betekenen.

Dat verzoeker immers reeds meer dan vijf jaar in België verblijft en meer dan een jaar in afwachting is van de afhandeling van zijn regularisatieaanvraag.

Dat omwille van deze lange behandelingsduur van zijn aanvraag er een algemeen gedoogbeleid gevoerd wordt opzichts de aanvrager;

Dat dit in hoofde van verzoeker ook dient te gelden;

Dat aan verzoeker immers nog geen bevel om het grondgebied te verlaten, was betekend.

Dat verzoeker bovendien aan de voorwaarden gesteld in criterium 2.8 B van de Instructie voldoet: hij verblijft in België van voor 31/03/2007 en heeft een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voorgelegd.

Dat verzoeker intussen meer dan een jaar in afwachting is van de afhandeling van deze regularisatieaanvraag.

Dat het dan ook redelijk voorkomt verzoeker nu ongemoeid te laten.

Dat hem de mogelijkheid moet worden gegeven om eens een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tussenkomt, daar op dat ogenblik gevolg aan te geven. Dat de bestreden beslissing hem dit belet.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

Dat hij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Uit de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is en dat daardoor de rechten van verdediging worden geschonden;

Zodoende heeft verweerster niet in alle redelijkheid kunnen beslissen om aan verzoeker de bestreden beslissing uit te vaardigen en is er sprake van machtsoverschrijding.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hogervermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker illegaal op Belgisch grondgebied verblijft, vermits hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker ontkent ook niet dat hij niet over een geldig visum beschikt, waardoor verzoekers illegale verblijf niet ter discussie staat.

Verwerende partij merkt op dat uit een illegaal verblijf onmogelijk rechten kunnen worden geput.

"Voor zoveel als nodig bevestigt de Raad nogmaals dat uit een illegaal verblijf, wat overeenkomstig artikel 75 van de vreemdelingenwet een misdrijf is, geen rechten kunnen worden geput." (RVV, arrest nr. 3302 van 29 oktober 2007)

Het is derhalve niet correct te beweren dat verzoeker geen bevel kan krijgen om het grondgebied te verlaten, omdat hij jaren gedoogd werd op het grondgebied.

Het feit dat verzoeker er in geslaagd is om jaren illegaal in België te zijn, bezorgt hem geen recht op verblijf in ons land. Verwerende partij herhaalt nogmaals dat illegaal verblijf een misdrijf is, overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet. Het is een verkeerde indruk van verzoeker dat hij gedoogd werd. Alleszins is het zo, dat de jaren van illegaal verblijf in ons land aan verzoeker geen subjectief recht bezorgen om te mogen verblijf in ons land.

Nu vast staat dat verzoeker niet over een geldig visum beschikt, kon in alle redelijkheid besloten worden dat verzoeker een bevel moest krijgen om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk waarom de beslissing onredelijk zou zijn.

"Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1990. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling."
(R.V.V., nr. 11096, 9 mei 2008)

Dat verzoeker een arbeidsovereenkomst heeft, en reeds enkele jaren in het land verblijft, is in het licht van de voorliggende beslissing niet relevant. Bovendien merkt verwerende partij op dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard op 29 september 2010.

Het tweede middel is niet ernstig."

3.2.3.1. Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel moet worden gesteld dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, zodat geen schending van voormeld beginsel blijkt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de mate dat verzoeker stelt dat de schending van het redelijkheidsbeginsel voortvloeit uit het feit dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht terwijl hij een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden had ingediend, kan slechts herhaald worden dat deze aanvraag onmiddellijk voorafgaand aan de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgewezen en dat een dergelijke aanvraag hoe dan ook niet tot gevolg heeft dat een vreemdeling in afwachting van een beslissing inzake deze aanvraag rechtsgeldig op het Belgische grondgebied kan verblijven.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij lijkt voor te houden dat de bestreden beslissing hem de mogelijkheid ontnemt om een beroep in te stellen bij de Raad tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard. Verzoeker kan zijn belangen immers laten behartigen door een raadsman. De persoonlijke aanwezigheid van verzoeker is namelijk niet vereist voor het voeren van een procedure voor de Raad tegen een beslissing waarbij een verzoek tot afgifte van een verblijfsmachtiging wordt afgewezen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. Waar verzoeker opnieuw aanvoert dat de bestreden beslissing niet behoorlijk naar recht is gemotiveerd en stelt dat hieruit volgt dat de rechten van verdediging worden geschonden, dient in de eerste plaats te worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Voorts moet worden gesteld dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

3.2.3.3. De uiteenzetting van verzoeker in zijn tweede middel laat verder opnieuw niet toe vast te stellen dat verweerder substantiële op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen heeft miskend of dat hij zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding of machtsafwendings in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK